

LBRIS

We know
books

JORDYN TAYLOR

FATA DIN FOTOGRAFIE

Traducere din limba engleză
de Cristina Ispas

forteen | 2023

Capitolul 1

Alice

Limba maternă a familiei mele este conversația ocolitoare. Mi-am dat seama de asta cu mult timp în urmă, când am început să merg de una singură în vizită la prietenii mei. Alți oameni, atunci când sunt acasă, o dau în glumă cu aceeași ușurință cu care își trag pe ei pantalonii vechi de trening, dar noi, familia Prewitt, avem mereu doar conversații semi-formale, ca și cum am sta tot timpul îmbrăcați în hainele noastre de duminică. Într-un fel, e o binecuvântare. Pentru că asta înseamnă că ne certăm foarte rar, ceea ce nu toți adolescenții pot spune despre ei și părinții lor. Dar poate fi și un blestem – cum ar fi chiar în momentul ăsta, când stăm umăr la umăr pe bancheta din spate, în acest taxi înăbușitor.

— Și? Ce ziceți că vă aduce la Paris?

Șoferul de taxi ne zâmbește în oglinda retrovizoare. Crede, probabil, că nu l-am auzit de prima dată. De fapt, l-am auzit cu toții foarte bine, clar și răspicat. Știu asta pentru că, în momentul în care ne-a pus prima întrebare, toți trei am devenit brusc mai încordați.

Și totuși, având în vedere circumstanțele, călătoria merge bine. Tata și cu mine ne purtăm ca niște elevi-model, în timp ce-l ascultăm pe tip, care tocmai ne ține o prelegere de istorie despre Sacré-Cœur, faimoasa bazilică care se profilează pe dealul din

zare. Încuviințăm din cap și îi promitem politicoși că, imediat ce se va ivi o ocazie, vom urca să privim și noi apusul de-acolo. Între timp, amândoi ținem câte o mână pe câte-un genunchi al mamei, ca și cum ea n-ar fi altceva decât un bagaj fragil, pe care trebuie să-l mânuim cu atenție.

Taximetristul continuă să se uite la noi ca și cum ar mai aștepta să zicem ceva. Se întreabă probabil de ce oare a tăcut așa de brusc această familie foarte manierată din New Jersey. Acum suntem blocați în trafic pe bulevardul Haussmann, unde au fost instalate un fel de bariere pentru delimitarea lucrărilor de construcții, care forțează mașinile să se alinieze toate pe o singură bandă. Culoarea semaforului nu vrea deloc să se schimbe, așa că prefer să mă concentrez, în schimb, pe cele trei cupole albe care domină Parisul, de undeva de dincolo de intersecție. Taximetristul ne-a spus că există un singur obiectiv mai înalt decât Sacré-Cœur în tot orașul, și acela este Turnul Eiffel. Aș da orice să mă aflu acum în oricare dintre cele două locuri sau oriunde altundeva, unde nu aș fi nevoită să îi povestesc unui străin care este motivul bizar pentru care noi trei am venit să ne petrecem vara la Paris.

Tata își drege glasul.

— O chestiune de familie, zice el repede.

Mama se foiește pe locul ei.

Semaforul arată în sfârșit culoarea verde și noi ne închidem din nou în tăcere.

Ieșim de pe bulevardul însoțit și ne vedem mai departe de drum, pe niște străzi umbrite, care o cotesc în tot felul de direcții neașteptate. Pare absurd că niciunul dintre noi nu are nici cea mai vagă idee încotro ne îndreptăm, dar adevărul este că bunicii mele i-au plăcut întotdeauna surprizele și nuanțele mai dramatice. Ea era excepția din familia noastră. Caut în buzunarul pantalonilor

mei scurți de blugi și pipăi acea stranie cheie din alamă, încercând să ghicesc oare la ce se gândea bunica înainte să moară.

Cu fiecare groapă din asfalt, simt cum gândurile îmi zornăie și mi se rotesc în cap ca niște șuruburi metalice într-un borcan de sticlă. Oare de ce mai avea bunica un apartament la Paris, după atâta amar de ani? După ce a părăsit Franța, încă de la sfârșitul Celui de-Al Doilea Război Mondial, ca să se mărite cu bunicul, nu s-a mai întors niciodată aici. Nici măcar nu a mai vorbit despre asta. Timp de șaisprezece ani cât am avut norocul să o am alături, nici măcar o singură dată nu am auzit-o povestind despre copilăria ei. De asemenea, nu avea deloc fotografii în apartamentul ei sau obiecte care să amintească de acea perioadă – nimic. Abia după ce a murit am realizat cât de ciudat era acest lucru, acest gol imens din viața ei. Bunica nu a ezitat niciodată să-mi povestească despre vremurile în care fugea de la muncă ca să se alăture marșurilor pentru obținerea de drepturi civile sau despre cum ea și bunicul fumaseră odată iarbă pe acoperiș, așa că nu îmi trecuse niciodată prin minte că mai existau în viața ei și lucruri pe care mi le ascundea. Pur și simplu, creierul meu acceptase fără probleme ideea că viața bunicii începuse din momentul în care ea pășise pentru prima dată pe pământ american.

Mașina intră acum pe o stradă cu sens unic, înghesuită între două șiruri uniforme de blocuri crem, cu obloane albe și niște balcoane mici în stil Juliet. La parter sunt restaurante și cafenele pline de oameni care se bucură de dimineața lor liniștită de duminică. Într-o intersecție, văd pe un zid o plăcuță care indică Rue de Marquis, 9^e Arr. Mai devreme un pic, șoferul nostru ne-a explicat că „Arr“ înseamnă „arondissement“ și că așa se numesc districtele în care este împărțit Parisul. Sunt douăzeci de astfel de arondismente în total, iar apartamentul bunicii se află în cel de-al

nouălea. Am ajuns, Inima îmi bate tare în piept. În cazul în care au văzut și ei plăcuța, tata și mama preferă să nu spună nimic.

Șoferul face un viraj. Intrăm acum pe o stradă în formă de semilună, care o cotește brusc la stânga, astfel încât nu poți vedea unde se termină. Aici nu există magazine, doar clădiri de apartamente cu fațete concave, care se mulează pe curbura drumului. Nu seamănă între ele; o clădire foarte lată, cu obloane negre, este urmată de o alta îngustă, fără obloane. Și, în sfârșit, șoferul se oprește în fața unei clădiri foarte vechi, cu o fațadă gălbuie, înghesuită între cele două clădiri vecine, ca un dinte ieșit un pic în afară.

— *Numéro trente-six*¹, zice el.

Tata plătește costul cursei cu bancnotele euro pe care le-a schimbat la bancă, apoi coborâm toți trei pe trotuarul din fața clădirii cu numărul 36. Studiind clădirea prin lentilele ochelarilor mei rotunzi cu ramă de baga, observ că pare să fie cea mai veche din jur. Tenciuiala e crăpată și vopseaua s-a decojit, în multe locuri, de pe ușa dublă de un verde smarald. Tata merge să verifice panoul electronic de la intrare, în timp ce eu rămân pe trotuar, împreună cu mama. O iau pe după umeri și îmi dau seama că îi simt oasele pe sub puloverul gri, lălâu, pe care continuă să-l poarte, în ciuda căldurii. În mod normal ar fi purtat o rochie, ceva care să îi pună în evidență picioarele tonifiate în urma numeroaselor drumeții întreprinse pe dealurile din spatele casei noastre. Deși, dacă stau să mă gândesc mai bine, asta nu s-a mai întâmplat de mult timp.

— Cine știe, mamă, s-ar putea ca, până la urmă, treaba asta chiar să fie distractivă.

¹ „Numărul treizeci și șase“ (în fr. în original) (n. red.)

Mama își strânge puloverul mai bine pe lângă corp, în timp ce fixează un oarecare punct de pe suprafața clădirii. Este greu de spus dacă zâmbetul ei este unul real sau se chinuie să zâmbească.

— Vom vedea, Alice.

Săraca mama. Mai întâi a pierdut-o pe bunica, ceea ce a fost oricum destul de greu pentru ea, apoi i-a citit testamentul și așa a aflat că au existat unele lucruri pe care nu le-a știut niciodată despre propria ei mamă. Lucruri *importante*. Mama s-a simțit mizerabil în ultimele două luni, reușind cu greu să coboare din pat și să se îmbrace pentru serviciu. Tata a trebuit să-i reamintească faptul că elevii de clasa a cincea aveau să rămână fără profesoară de limba engleză dacă ea nu reușea să se adune. Iar eu m-am străduit să o fac fericită, după ce ne întorceam amândouă de la școlile noastre; am copt, de exemplu, prăjituri sau am căutat tot felul de prostioare pe Netflix la care să ne uităm împreună – orice mă gândeam că putea să-i mai distragă atenția de la bunica. Nimic din toate astea nu a avut vreun efect, dar eu am să încerc în continuare. Măcar atât să fac, având în vedere că bunica mi-a lăsat *mie* apartamentul ei.

— Gata, a anunțat tata, pe un ton triumfător, în timp ce ținea ușa deschisă pentru noi.

Ce bine că avocatul bunicii ne-a lăsat un bilețel în testament cu codul de la interfon.

Holul arată la fel de învechit ca și fațada clădirii; tapetul este rupt, candelabru prăfuit, iar gresia arată ca și cum ar fi fost albă în urmă cu mai multe decenii. Cu excepția unor sunete înfundate de pași, care vin dinspre etajele superioare, înăuntru e liniște. Am senzația că, în orice clipă, bunica ar putea să apară de undeva și să strige: „Surpriză!“.

— Cine își mai amintește care este numărul apartamentului? întrebă tata.

Observ că folosește tonul lui optimist, pe care îl rezervă de obicei discuțiilor cu potențiali clienți, care vor să își achiziționeze o casă. Presupun că amândoi încercăm să o înveselim pe mama, fiecare cum putem.

— E numărul 5, îl informez eu.

Scările din lemn scârțâie și gem sub pașii noștri. Mama nu răspunde la niciunul dintre comentariile voioase ale tatei, legate de balustradă și cornișe, și eu mă întreb dacă nu cumva el începe să regrete deja ideea pe care a avut-o de a ne muta cu toții la Paris pentru următoarele șase săptămâni.

Rolul acestei călătorii era de a ne ajuta să ne destindem după o perioadă dificilă, care durase mai multe luni.

— Voi două aveți vacanță, iar pe mine aproape că mă forțează Todd să îmi iau un lung și binemeritat concediu, acum că am reușit să scăpăm de vila aia de pe Willow Street, ne spusese el într-o seară, la cină. (Asta se întâmpla după citirea testamentului.)

— Putem să mergem cu toții să vedem apartamentul. Eu voi rezolva toate problemele legate de moștenirea bunicii, în timp ce voi veți explora orașul. Ce părere aveți?

Inima îmi bate din ce în ce mai tare, pe măsură ce urcăm scările, până când ajunge să mi se pară că o aud reverberând prin pereți. Încă mă mai șochează faptul că bunica mi-a lăsat mie apartamentul și nu mamei, deși este adevărat că noi două eram foarte apropiate și că eu am petrecut mult mai mult timp cu ea decât mama, apartamentul ei aflându-se aproape de școala mea; chiar îl puteam vedea de la ferestrele laboratorului de științe, de la etajul al treilea. Mă opream adesea să o vizitez în drumul meu spre casă; ea aducea la masă cafea și chec cu banane și vorbeam

amândouă vrute și nevrute, de la inexistenta mea viață amoroasă la cea mai recentă dramă de la clubul ei de bridge. Și a mai fost și perioada aia din clasa întâi în care mama a avut tot felul de programări la doctor, astfel încât cea care venea să mă ia de la școală și îmi pregătea cina în fiecare seară era bunica. Noi două am avut o legătură specială încă de la început.

Îmi amintesc de o zi rece și ploioasă de februarie, când stăteam la masa ei din sufragerie, alunecând cu degetele peste marginea câinii cu buline pe care o păstra întotdeauna pentru mine.

— Bunico, am întrebat-o dintr-odată, ce înseamnă dacă nu am niciun partener stabilit pentru balul din primăvară?

Bunica a ridicat una dintre sprâncenele ei subțiri și albe.

— Ce înseamnă?

— Da.

A pufnit în râs.

— Înseamnă că încă nu te-ai hotărât să inviți pe cineva, asta înseamnă.

Simt deja că mi-au transpirat gâtul și fruntea, când ajungem la o ușă ruginită, cu numărul 5. Se pare că în clădire nu există aer condiționat și suntem deja spre sfârșitul lunii iunie. Tata urcă imediat după mine, în timp ce mama vine ultima. Toți trei ne oprim să ne tragem mai întâi sufletul. Apoi, e timpul.

— Vrei tu? o întreb pe mama.

Aș vrea să simtă că apartamentul este și al ei.

— Nu, mulțumesc, zice ea. Fă-o tu.

Cu degetele tremurânde, scot cheia. Se potrivește în broască, iar când o răsucesc se aude un sunet hotărât. Împing ușa și o deschid.

Prima mea impresie este că apartamentul miroase ca o carte veche: a mucegai și praf, dar nu într-un mod neplăcut. Pare fericit

că cineva i-a deschis în sfârșit ușa, ca să pășească înăuntru. Stăm în pragul unui hol cu pereții acoperiți cu lambriuri și cu un tavan înalt, dar e prea întuneric ca să vedem cum arată camerele înșirate de-a lungul lui.

— E cineva?

Nu știi ce mi-a venit să întreb asta. E limpede că nu e nimeni aici și că nici nu *a mai fost* nimeni de o grămadă de timp. Când pășesc în cameră, simt că podeaua e ciudat de moale sub tălpile mele și atunci observ că e acoperită de un strat gros de praf. Câțiva vâlătuci s-au și agățat de șireturile tenișilor mei Converse, pe care i-am cumpărat cu banii câștigați din meditații. Praful e peste tot: pe banca de lemn de lângă ușă, pe cuierul din colț și probabil chiar în aerul stătut pe care-l respir.

Mama tușește în mâneca puloverului.

— Eu cred că rămân afară, dragilor.

— Nu vrei să explorăm măcar un pic? o întreb din umbră, plină de energie.

— Noi putem să te așteptăm aici cât timp te uiți tu puțin prin preajmă, zice tata și o ia pe mama de mână.

Mama nu are nimic împotriva acestui plan, așa că singurul lucru care îmi mai rămâne de făcut e să mă aventurez mai departe în întuneric.

— E greu să vezi ceva pe aici. Au!

După ce reușesc să trec de hol, pe pipăite, mă lovesc cu genunchiul de ceva tare. O masă. O ocolesc cu atenție, până ce văd o fâșie de lumină care îmi dă de înțeles că am ajuns la fereastră. Draperiile sunt înțepenite, dar, cu un pic de efort, reușesc să le dau într-o parte, iar lumina puternică de vară inundă imediat apartamentul, ca un val puternic. Îl aud pe tata cum oftează, și nu

în stilul prefăcut-entuziast de agent imobiliar. Mă întorc și nu-mi vine să cred ce văd:

— O, Doamne!

Nu există decât un singur mod de a descrie asta: am călătorit înapoi în timp. Ne aflăm în mijlocul unui apartament complet mobilat, de care nu s-a mai atins nimeni de... nu se știe cât timp. Sunt în sufragerie și privesc o masă lungă de lemn, foarte elegantă. În dreapta mea observ o comodă, pe care se află sfeșnice din argint și vesela pentru servire. Tablouri mari, cu rame bogat ornate, acoperă pereții de la un capăt la altul. Toată camera pare un studio de film, doar că este reală – și probabil că a fost destul de cocheta la vremea ei, ceea ce mă face să mă mir că bunica a locuit vreodată aici. Întotdeauna mi-a spus că era săracă în momentul în care a ajuns cu bunicul în America și că ei doi trăiau la vremea aceea cu o singură masă mai consistentă pe zi.

La ușă, tata a convins-o pe mama să se aventureze în apartament. N-a apucat să facă nici un pas, că imediat a alunecat din cauza prafului și ar fi căzut dacă tata nu ar fi prins-o la timp.

— Doar privește sufrageria asta, Diana!

— O văd, Mark.

— Nu e deloc rea, nu?

— Poate din punctul tău de vedere.

Mi-aș dori să pot spune ceva ca să o fac să se simtă mai bine, dar știu că nu am ce, așa că deschid mai departe niște uși duble și pășesc într-o altă cameră întunecoasă. Mă iau după o a doua fâșie de lumină ca să descopăr și aici draperiile, pe care le deschid, iar lumina care vine de afară dă la iveală o sufragerie opulentă. Aici sunt încă și mai multe opere de artă care par să fie destul de scumpe, plus un pian de lemn, probabil foarte dezacordat. Fac turul camerei, minunându-mă de șemineul masiv și de oglinda

care se află deasupra lui. Îmi înfig degetul într-unul dintre fotoliile tapitate de la fereastră și un nor de praf se ridică, dansând prin aer. În mod clar, apartamentul este bucuros să mă cunoască.

Cu atenție, ca să nu deranjez stratul de praf care a acoperit toate suprafețele, pășesc pe vârfuri din cameră în cameră, dorindu-mi să pot privi în zece direcții deodată. Părinții mei se mișcă extrem de încet, încă nu au terminat de studiat antreul. Inspectez bucătăria și o cameră mică, pătrată, în care se află un birou și niște rafturi de bibliotecă, înalte până la tavan. În holul care pornește din cealaltă parte a antreului, deschid ușa unui dulap și văd o imagine ciudată: o mulțime de haine încă mai atârnă pe umerășele lor, aliniat ca niște fantome, una în spatele alteia. Pentru prima dată, simt o furnicătură pe ceafă. Apartamentul nu mai este acum doar plin de mobilă antică, brusc a început să se simtă și o prezență umană. Sau urma ei. Ce ar fi putut oare determina o familie să abandoneze un asemenea apartament luxos, lăsându-și toate lucrurile în urmă? Să fi fost, într-adevăr, familia bunicii cea care a locuit aici?

— Hei, Alice, vino să vezi ceva! mă strigă tata.

Îi găsesc tot în ușă, lângă un panou sprijinit de perete. Pe el se află mai multe fotografii înrămate, pe care tata le șterge de praf cu marginea tricoului său. Mama se holbează la cele pe care le-a șters deja. Fața ei pare împietrită, cu excepția unui mic mușchi care îi zvâcnește în dreptul maxilarului.

— Ați descoperit ceva interesant? îi întreb.

— Nu pricep, zice mama.

Fotografiile sunt toate în alb și negru. Cea mai îndepărtată din stânga înfățișează o tânără care pozează pe o alee pavată ce traversează o plajă. După modul în care s-a prins cu mâna de marginea băncii și după poziția răsucită a corpului, îți dai seama

că mai degrabă și-ar dori să se plimbe pe nisip decât să pozeze, în rochie, pentru aparatul de fotografiat.

— Mamă, asta nu ești tu?

Dar nu poate fi ea. Fotografia asta a fost făcută cu decenii înainte de nașterea mamei. În fundalul imaginii se pot vedea câțiva bărbați îmbrăcați în costume de baie cu talie înaltă și femei în costume dintr-o singură bucată, care arată ca niște rochii. Oamenii au în mâini umbreluțe de soare, pentru Dumnezeu! Ceea ce înseamnă...

— E bunica, zice tata.

Simt cum mă lovește un val de tristețe: îmi simt gâtul încordat, lacrimile mi se adună în ochi și mi se aburesc ochelarii. Încep să mi-i șterg, ferindu-mă să nu vadă mama în ce stare sunt. Vreau să fiu puternică pentru ea acum, dar și mie îmi este dor de bunica. Îmi e dor de cafeaua ei și de checul cu banane. Îmi e dor să râd la poveștile ei despre Ethel de la clubul de bridge, care adoarme întotdeauna în mijlocul partidei. Îmi e dor să îi arăt fotografii pe Instagram cu băieții care-mi plac și să o aud cum îi evaluează fără milă. Dar, cel mai mult, îmi este dor să am un membru al familiei cu care să pot vorbi deschis. Vorbesc și râd și mă înțeleg bine cu părinții mei, dar niciodată nu discut cu ei despre *sentimentele* mele. Ei sunt prea rezervați – am nevoie de bunica pentru asta. Înghit în sec. Mă simt vinovată de fiecare dată când îmi vin în minte gândurile astea, pentru că știu cât de mult suferă mama și o iubesc. Îl iubesc și pe tata. Când îmi pun ochelarii la loc, lacrimile mi s-au uscat deja.

Mă întorc iarăși la fotografii. Tânăra care era bunica apare în toate. Aici stă cu picioarele încrucișate în iarbă la un picnic, dincoace poartă niște șosete lungi până la genunchi și un fel de tunică, pozând în fața unei școli.

— Deci credeți că apartamentul ăsta este...

Următoarea fotografie îmi oferă deja răspunsul. De data asta bunica stătea la inconfundabila masă lungă de lemn din camera cealaltă. Recunosc tablourile de pe pereții din spatele ei. Bunica a locuit aici. Asta a fost casa copilăriei ei – *foarte cocheta* casă a copilăriei ei. Nu știu la ce m-am așteptat, dar ceea ce se întâmplă este atât de ciudat, încât abia dacă reușesc să țin pasul. Dar dacă a fost într-adevăr casa în care a copilărit, de ce nu s-a întors niciodată aici? Ce s-a întâmplat cu familia ei?

O mulțime de astfel de întrebări îmi trec prin cap, când observ cealaltă față. În fotografia de la picnic, stă întinsă pe burtă și răsfoiește o carte. În cea de la școală, pozează alături de bunica, într-o ținută asemănătoare. Nu mi se pare deloc familiară, dar are niște ochi negri și niște bucle întunecate care seamănă foarte bine cu ale mele. Doar că este cu mult mai frumoasă. Arată ca o vedetă de cinema, în timp ce eu arăt ca o tocilară care *poate* fi considerată destul de drăguță, dacă o privești cu ochii îngustați și cu capul ușor înclinat spre stânga.

— Mamă, o întreb cu delicatețe în glas, a spus bunica vreodată că ar fi avut o soră?

— Nu, din câte știu, îmi răspunde ea. Dar se pare că sunt mai multe lucruri despre care bunica ta nu mi-a vorbit niciodată.

Și totuși, este cât se poate de evident. Trebuie să fi fost surori. Mai departe, în rândul de fotografii, se află și una care a fost cu siguranță făcută de un profesionist, în care bunica și cealaltă față apar încadrate de doi adulți, care trebuie să fi fost părinții lor. Femeia are o ținută impecabilă, poartă cercei cu diamante și un colier cu o piatră prețioasă mare îi atârână la gât. În schimb, înfățișarea bărbatului pare ceva mai aspră, costumul fiind în mod

evident cu câteva măsuri prea mare pentru silueta lui firavă, și observ că îi lipsesc și trei degete de la mâna stângă.

Tata o apasă pe mama ușor cu mâna pe umăr.

— Ai mai văzut vreodată o fotografie cu bunicii tăi?

— Nu, îi răspunde ea foarte încordată, scuturându-se totodată de atingerea lui. Tot ce știam era că au murit înainte ca eu să mă nasc.

Am o idee. Descopăr o deschizătură în partea de sus a ramei, scot fotografia și o întorc. Și, bineînțeles, pe spatele ei sunt scrise câteva cuvinte: mama, tata, Chloe și Adalyn. 1938. Chloe era numele bunicii, ceea ce înseamnă că pe sora ei o chema... Adalyn.

Nu am mai auzit niciodată numele ăsta. La mine la școală, fetele se numesc fie Emily, fie Hannah, fie Ashley, trei dintre ele se numesc Samantha, dar niciuna Adalyn. Îmi place – mai mult decât Alice, care sună așa de sfios și, totodată, crispat. Fata brunetă are ceva care te face să nu-ți poți lua ochii de la ea, și nu e doar faptul că e mai drăguță decât oricare altă ființă umană pe care am văzut-o vreodată. Are o privire stranie, ca și cum ar analiza persoana care face fotografia.

— O cheamă Adalyn, îi spun mamei, înmânându-i fotografia, dar ea o strecoară repede înapoi în rama ei, după ce abia dacă îi aruncă o privire.

Tata își trece mâna prin cele câteva fire subțiri de păr care i-au mai rămas. Face asta ori de câte ori se simte depășit de situație și încearcă să-și găsească cuvintele.

— Poate că ar trebui să mergem să mâncăm ceva, sugerează el. Tu ce părere ai, Diana?

— Eu nu am nimic împotriva.

Oftez. Încă nu sunt pregătită să plec. Aș vrea să continui să explorez – nici măcar nu am văzut încă dormitoarele. În același